

ORÅDD. Framgångarna i bassängen har gett Maja självförtroende att börja plugga till civilingenjör på KTH. Om drygt ett år räknar hon med att bli klar.

MAJA RÄKNAR MED FINGERTOPPARNA

Maja Reichard har lyckats kombinera en civilingenjörsutbildning på KTH med att delta i två Paralympics där hon har tagit fem medaljer. Men sin största studieutmaning på KTH är hon ensam om.

”

Jag är född med en ögonsjukdom som successivt bryter ner näthinnan och i högstadiet och gymnasiet tappade jag synen helt.

Jag hade kunnat skita i allt och låsa in mig på mitt rum men jag försöker att leva fullt ut och göra det jag vill.

Simning är min frihet och jag började träna hemma i Nacka när jag var elva år. När jag blev bättre och ville träna mer bytte jag till en klubb i Stockholm tillsammans med seende och då utvecklades jag snabbt.

Under alla år har jag gått i helt vanliga skolor med olika slags hjälpmedel, exempelvis talsyntes på datorn. I gymnasiet började jag lära mig punktskrift och det var som ett nytt språk.

Båda mina föräldrar är civilingenjörer men jobbar med helt olika saker och därför har jag fått en känsla av att ingenjörer kan göra nästan vad som helst. Eftersom jag gillar matte och fysik besökte jag ett öppet hus på KTH och började prata med en studievägledare. När jag förklarade att jag var blind och ville plugga till civilingenjör sa hon mer eller mindre rakt ut att jag var dum i huvudet som trodde att det skulle vara möjligt.

Jag hade med god marginal de betyg som krävdes och blev så arg att jag sökte ändå, men inte hennes program. Säger någon till mig att det inte går blir jag bara mer taggad att klara det. Hösten 2011 började jag på KTH, civilingenjör Energi och miljö.

Första dagen var jätteläskig och jag tog med mig en ledsagare men insåg direkt att det var värdelöst eftersom folk blir rädda och då blir det svårt att komma in

i gruppen. Jag frågade om jag kunde få lite hjälp om jag kom ensam nästa dag och det funkade jättebra.

Alla mina kompisar här på KTH är helt underbara. Utan dem hade jag aldrig klarat det. Någon möter mig varje dag vid tunnelbanan och vi pluggar mycket tillsammans.

Lärarnas ansträngningar för att hjälpa mig har varierat väldigt mycket. En del har varit oförstående och ointresserade medan andra har varit helt fantastiska.

Jag kan beställa alla böcker från

Myndigheten för tillgänglig media, MTM, men inget finns färdigt. MTM behöver minst 3–6 månader, ibland ett år på sig för att ta fram boken som textfil. Då kan jag både lyssna på den med datorns talsyntes och få texten som punktskrift på en liten display, ungefär som en textremsa. Det stora problemet är få fram kurslitteraturen i tid eftersom många lärare inte bestämt litteraturlistorna så långt innan.

I en kurs i elkretsar hade jag en fantastisk lärare.

I åratal hade han tyckt att kursboken var så värdelös att

han funderat på ett skriva en egen. Han sa att jag gav honom anledningen att äntligen göra det och när boken var klar lagom till kursstarten fick jag den direkt som textfil.

Problemet med att läsa matte och naturvetenskapliga ämnen som blind är att så mycket är visuellt. Jag är den första blinda studenten på KTH på många år.

En av de äldre lärarna minns en blind student för ungefär 30 år sedan.

För att klara matten krävs det att jag har jättemycket i huvudet och jag delar upp alla uträkningar i små sektioner. Matten har också varit en utmaning för MTM och ibland har de frågat mig, Hur ska vi göra när det kommer en dubbelintegral? Men hur ska jag kunna veta det flera månader innan kursen när jag aldrig har sett en dubbelintegral.

På tentor får jag frågorna och skriver svaren på datorn. Jag får också lite mer tid på mig och det behöver jag, särskilt när det handlar om att räkna. Det tar

lång tid att kontrollera att jag inte har tappat en parentes eller ett minus-tecken.

Nu har jag bara 60 poäng kvar, varav 30 poäng är exjobb och nästa vår räknar jag med att bli klar. Då har jag klarat utbildningen på sju år och det är jag sjukt stolt över. Simningen har ju också tagit mycket tid och periodvis har jag pluggat på sparlåga. Framför allt inför Paralympics i London 2012 där jag tog ett guld och nu i Rio 2016 där jag tog två silver och två brons.

Jag tror faktiskt att allt i mitt liv på något sätt hänger ihop. Hade jag inte tappat synen hade jag nog inte fortsatt med sådan glöd med simningen. Och utan den hade jag inte haft det självförtroende som krävdes för att våga försöka plugga på KTH. Särskilt inte när jag fick höra att det var omöjligt.”

MAJA REICHARD

Ålder: 25 år

Född: Uppvuxen i Nacka, bor nu på Söder.

Gör: Pluggar civilingenjör Energi och miljö på KTH och tillhör världseliten i simning för blinda.

Gör om fem år: Jobbar som ingenjör med samhällsplanering, gärna med tillgänglighet som jag tror kan integreras i stadsmiljön om man planerar rätt från början.

Nästa mål: VM i Mexiko i oktober och att klara de sista kurserna på KTH.